Tc050_1

[απαγγελία]

“Άγιε μου Γεώργιε αφέντη μου και πρωτοκαβαλάρη
αρματωμένο με σταυρό κι ολόχρυσο κοντάρι
όλοι θερμώς προσπίπτομεν γονυκλισιά και λέμε
με του Θεού την δύναμιν έλα και λύτρωσέ με.
Ελθέ κι έλα στον τόπο μας και εις βαθύ λιβάδι
εκεί βρίσκεται ένα θεριό έν’ άγριο λιοντάρι
π’ανθρώπους του δίνουν για τροφήν κάθε πρωί και βράδυ.
Μα μια βραδιά δεν του’δωσαν άνθρωπο να δειπνήσει
σταλιά νερό δεν άφησε την χώρα να ποτίσει.
Τον ψήφον έριπτον και σ’ όποιον είχε πέσει
έστελνε το παιδάκι του του λιονταριού πεσκέσι.
Μα ξέπεσεν ο ψήφος σε μια βασιλοπούλα
όπου την είχε ο βασιλιάς μόνη και ρηγοπούλα.
Ο βασιλιάς σαν τ’ άκουσε τρεμούλα τόνε πιάνει
που χάνει το παιδάκι του μα τι μπορεί να κάνει.
Γυρίζει και προς τον λαόν τούτον τον λόγον είπε.
Όλον τον βίον μου πάρτε με και το παιδί μου αφήτε.
Μα ο λαός εφώναξε να ζήσει η βασιλεία
ο νόμος σου να εκτελεστεί χωρίς αργοπορία.
Στολίστε το παιδάκι μου μ’ολόχρυσο στεφάνι
και σύρτε το του λιονταριού πεσκέσι να το κάνει.
Και παρευθύς τη στόλισαν και με μεγάλην βίαν
του λιονταριού την πήγαιναν χωρίς αργοπορίαν.
Στον τόπον άμα έφθασαν την άφησαν μονάχη
χωρίς καμιά απαντοχή και άλλη ελπίδα να ’χει
τον θάνατον περίμενε με την καρδιά καμένη.
Και κάθισε μονάχη της ωσάν καταδικασμένη
γυρίζει ανατολικά μονάχη γονατίζει
με δάκρυα και αναστεναγμούς εις τον Θεόν αρχίζει.
Εις σε προσπίπτω ποιητά πάντων και λύτρωσέ με
και απ’αυτόν τον θάνατο στείλε λευτέρωσέ με.
Κι ευθύς θα πάω να βαπτιστώ και χριστιανή να γίνω
καθώς και ο πατέρας μου και όσους συντυχαίνω.
Και καλογραία να γενώ να κτίσω μοναστήρι
καταμεσής στην πόλη μας να βάλω σημαντήρι
και να τ’ακούν να τρέχουνε με θαυμασμό μεγάλο
να ’ρχονται να βαπτίζονται εις τ’όνομά σου επάνω.
Κι ως να ειπεί τον λόγον της ως αστραπή εφάνη
ένας ξανθός και όμορφος σ’ άλογο καβαλάρης.
Άρματα δεν είχε πολλά μόνο σταυρού κοντάρι
και άσπρο ήτο τ’άλογο κι είχε μεγάλη χάρη.
Σιμώνει και τη χαιρετά τη βλέπει λυπημένη
γονατιστή και έκλαιγε αλύπητα η καημένη.
Ειπέ με κόρη τον πόνο σου και πώς είσαι μονάχη
σ’αυτό τ’αγριολίβαδο και κάθεσαι στα βράχη.
Θύμα να γένω του θεριού νά ’ρτει να με δειπνήσει

για να αφήσει το νερό την πόλη να δροσίσει.
Ούτως ήτο της τύχης μου που ’μαι βασιλοπούλα
να γένω θύμα του θεριού η μόνη ρηγοπούλα.
Κόρη μου λάβε υπομονή κι εγώ ήρθα απ’ τα ξένα
υπό αγγέλου οδηγηθείς νά ’ρθω εδώ για σένα
για να φονεύσω τον εχθρό που θά ’ρθει να σε φάει
να λυτρωθεί το γένος σας κι εσύ από τον Άδην.
Πρόσεχε όσον ημπορείς κι εγώ θε να πλαγιάσω
έως να έρθει το θεριό λίγο να ησυχάσω.
Κι όταν το δεις από μακρά να ’ρχεται να συρίζει
μη φοβηθείς μόν’ ξύπνα με κι εκείνο ας χρεμετίζει.
Κι εγώ ευθύς θα σηκωθώ θα πιάσω το κοντάρι
πόχει επάνω το σταυρό κι έχει μεγάλη χάρη.
Κι ευθύς αποκοιμήθηκε βαθύς ύπνος τον πήρε
πήρε κι εφάνη το θεριό κι η κόρη ευθύς το είδε.
Τρεμούλα την κυρίεψε δάκρυα την περιβρέχουν
κι έλεγε πως τους και οι δυο σώσιμο πια δεν έχουν.
Τα δέντρα όλα σείοντο κι οι βράχοι αντιλαλούσαν
και τα νερά του λιβαδιού άγρια κυματούσαν
και η κόρη εσυνέλαβε κι ευθύς στον νέον τρέχει
με δάκρυα κι αναστεναγμούς το πρόσωπόν του βρέχει.
Ξύπνα και μην κοιμάσαι πια και το θεριό εφάνη
και σκότωσέ το ως μ’ έταξες με το σταυρό κοντάρι.
Και παρευθύς σηκώνεται και στ’ άλογο πηδάει
και το κοντάρι έσφιξε και το θεριό τηράει.
Κι όταν εσίμωσε κοντά να καταπιεί το σώμα
του έδωσε μια κονταριά καταμεσής στο στόμα.
Του τρύπησε την κεφαλήν και εις τη γην εμπήχθη
και τα μαλλιά του σκόρπισαν κι αίμα πολύ εχύθη.
Κι ευθύς βρυχάει το θεριό μουγκρίζει και φωνάζει
θέλει να του αντισταθεί μ’ άδικα κοπιάζει
διότι ήτο η κοπανιά ριγμένη με ανδρείαν
με του θεού την δύναμιν χωρίς άλλην αιτίαν.
Κι η κόρη εγονάτισε δια την ελευθέρωσίν της
γυρίζει ανατολικά κάμει την προσευχήν της.
Ευχαριστώ τον Ποιητήν τον Λυτρωτήν του κόσμου
τα όσα κι αν του ζήτησα τα είδα με το φως μου.
Δεν είμαι πια βασίλισσα δεν είν’ να συντυχαίνω
μόν’ θα υπάγω να βαπτιστώ και χριστιανή να γένω.
νέε μου πες μου πώς ονομάζεσαι και εις ποίον τόπο μένεις
Χαρίσματα από τον πατέρα μου γρήγορα να προσμένεις.
Γεώργιου μ’ ονομάζουνε κι από την Λύδδα[1] είμαι

---

[1] Σημείωση:
Πολύ ενδιαφέρουσα και σπάνια αναφορά στον τόπο καταγωγής του Αγίου, τη Λύδδη, θεωρούμενη και κοιτίδα της λατρείας του αγίου από ορισμένους ερευνητές.
Βλ. Ν.Γ.Πολίτου, Τα δημώδη ελληνικά άσματα περί της δρακοντοκτονίας του Αγ. Γεωργίου, Λαογραφικά Σύμμεικτα Δ΄, Εν Αθήναις 1980-5, σ.235 (α΄ δημ. Λαογραφία 4, 1913-4, 185-235)

χιλίαρχος εις το αξίωμα και βαπτισμένος είμαι.
Σύρε κόρη μου στο κάστρο σας και πες το του κυρού σου
το θαύμα π’ έδειξε ο Χριστός σήμερον του κορμιού σου.
Κι η κόρη ευθύς χαρούμενη στο κάστρο της πηγαίνει
και βρίσκει τους γονείς αυτής κλαίοντας λυπημένοι.
Γονείς μου μη λυπείστε πια κι ο δράκος εσκοτώθη
κι εγώ ελευθερώθηκα κι η πόλη σας εσώθη.
Τρέξετε να τον ίδετε τον νέον π’ έχει χάρη
κάθεται σ’άσπρο άλογο σταυρό έχει στο κοντάρι.
Τρέχουν και τον συναπαντούν όλοι μικροί μεγάλοι
όπου τους ελευθέρωσεν από αυτόν τον Άδην.
Και τα κλειδιά τού πρόσφεραν νά ’μπει να βασιλεύσει
τον τόπον και τις χώρες των όλες να κυριεύσει
και κυβερνήτης να γενεί και τον λαόν να ορίζει
να κάνει νόμους θεϊκούς και σ’ ό,τι αποφασίζει.
Τότε γυρίζει στον λαόν λέγει με προθυμίαν.
Αφού εις εμέ χαρίζετε αυτήν την βασιλείαν
και εγώ νόμους θεϊκούς για να σας διορίσω
αλλά από την πόλη σας παράχρημα θα φύγω
θ’αναληφθώ εις τους ουρανούς στην θέση μου να υπάγω.
Κι όσοι πιστεύουν στον Χριστόν πάντα να τους συνδράμω
όσοι με πίστην εύχομαι στον Ποιητήν του κόσμου
τον διάβολον να τον μισούν που ’ναι μέγας εχθρός μου
πιστεύετε εις τον Θεόν Πατήρ Υιόν και Πνεύμα
Τριάδα ομοούσιον γιατί σας έχει έγνοια.
Τρέξετε κάμετε εκκλησιές κι αφείτε τα μουσεία
κι αφείτε τους πολλούς θεούς την ειδωλολατρία.
Ένας είναι ο Θεός και μία Παναγία
ο μέγας παντοδύναμος του κόσμου η προστασία.
Στον κόσμον εκατέβηκε κι έλαβε την μορφήν μας
και στον σταυρόν απέθανε για την ελευτέρωσίν μας.
Ανέστη δε τριήμερος και ως Θεός εφάνη
ανέστησε κι όλους τους νεκρούς όπου ήτανε στον Άδη.
Παρθένος τον εγέννησε εις φάτνη των αλόγων
τον βασιλέα των ουρανών και ποιητήν των όλων.
Πλήθος αγγέλων έψελλον και τον υπηρετούσαν
όρη και δέντρα και βουνά αυτόν επροσκυνούσαν
τώρα κι εσείς να τρέξετε όλοι να βαπτιστείτε
Τριάδα ομοούσιον πάντα να προσκυνείτε
ότι είν’ αληθινός Θεός που μας ελευθερώνει
κι από κινδύνους εκατό αμέσως μας λυτρώνει.
Τότε προστάζει ο βασιλιάς χωρίς αργοπορία
να πεταχθούν τα είδωλα να κάμουν εκκλησίες.
Και ο λαός με προθυμιά τρέχουν και τα γκρεμίζουν
και εκκλησίες παρευθύς αρχίνησαν να χτίζουν.
Αφού έχτισαν τας εκκλησιές προσκάλεσαν παπάδες
κι όλοι τους εβαπτίσθησαν τα τέκνα και οι μανάδες.
Κι υμνολογούσαν τον Θεόν Πατήρ Υιόν και Πνεύμα
όπου τους ελευθέρωσε τ’ άθεόν τους το αίμα.
Εστόλισαν τις εκκλησιές με ύμνους μ’ ευωδίες

κι ετίμησαν τον Άγιο με τόσους υμνωδίας”.